

buržuaziją. Pagal žydus, niekas kitas nebuvo atsakingi. „Visų šalių proletarai – vienykitės!“ Ir masės tuo patikėjo ir stojo prieš savo pačių kūną ir kraują, „išrinktosios tautos“ labui, kuri iš pat pradžių atnešė jiems visas nelaimės. Bet mums jie jausmingai garsiai mokyklose skaito gražųjį pasakojimą apie Juozapą ir jo brolius. Be abejo, daug mokytojų „kurį laiką vaitojo“. „To užtenka ką nors nuvaryti į neviltį.“

Jis sustojo su tamsiu žvilgsniu į Neapykantos Knygą.

Paiškinimai

1. Strabonas, graikų geografai ir istorikas, 63 m. Pr. Kr. – 24 m. po Kr., *Geografija*.
2. Markas Tulijus Ciceronas, *Oratio pro L. Flacco*. 59 m. pr. Kr. Ciceronas gynė prokonsulą Flakusą, kuris, žydų reikalavimu, buvo apkaltintas korupcija savo ryšiais su savo administracine veikla Sirijoje.
3. Evangelija pagal Joną, 19:12.
4. Izaaijaus knyga, 19:2-3.
5. 1923 – iaisiais metais Vokietijos politikoje vyravo trys figūros: Vokietijos Kancleris, Bavarijos Vidaus Reikalų Ministras ir Bavarijos liaudies partijos įkūrėjas ir vadovas.
6. Išėjimo knyga, 12:7-13, 29-30.
7. James K. Hosmer, „*Žydai*“ (Niujorkas, 1885) 272 psl.
8. Išėjimo knyga, 12:35-36, Psalmės, 105:38.
9. Antrajame tome, 16 – amė skyriuje (puslapis 384 1783 – iųjų Londono leidimo) savo „Romos Imperijos nuosmūkis ir žlugimas“, Edvardas Gibonas rašo:

„Nuo Nerono iki Antonijaus Pijaus valdymo, žydai įgijo didžiulį nepasitenkinimą Romos valdymu, kuris prasiveržė baisiausiose skerdynėse ir sukilimuose. Žmonija yra šokiruota baisių žiaurumų, kuriuos jie įvykdė Egipte, Kipre ir Kyrėnėje, kur jie gyveno veidmainingoje draugystėje su neįtariančiais vietiniais, atpasakojimu... Kyrėnėje jie išžudė 220000 graikų, Kipre 240000, Egipte, labai didžiules minias. Daugelis iš šių nelaimingų aukų buvo perpjautos per pusę, pagal precedentą, kuriam Dovydas davė savo paties pavyzdžio sankciją. Pergalingi žydai surijo jų mėsą, laižė kraują ir vyniojo jų kūnų žarnas lyg juostas aplink savo kūnus.“
10. Neirich Graetz, *Geschichte der Juden von den Ältesten Zeiten* (Breslau, 1853).
11. Rugsėjo 2 – oji diena. Sedanas buvo didžiosios Prūsijos pergalės Prancūzų-Vokiečių kare vieta, tą dieną, 1870 – aisiais.

12. Pradžios knyga, 41:43.

13. Pradžios knyga, 46:7.

14. Pradžios knyga, 45:18, 20.

15. Išėjimo knyga, 1:6-10.

16. Vokietijos Imperatorius Vilhelmas II, kuris atsistatydino 1918 – aisiais po žydų-marksistų revoliucijos Vokietijoje, privedusios prie Vokietijos pralaimėjimo Pirmajame Pasauliniame kare.

JULIJUS ŠTREICHERIS

TALMUDO ĮSTATYMAI

Jeigu nori išmokti ir suprasti, kodėl žydai gali vykdyti tokius beprotiškus nusikaltimus, kaip ritualinės žmogžudystės, reikia pavartyti slaptus žydų mokymus. Turite žinoti Toros, Talmudo ir Šulchan Aruch įstatymus. Šie įstatymai ir mokymai yra įrodymai, kad žydai jaučiasi viršesni už visas tautas, kad jie visoms tautoms paskelbė karą ir, kad jie yra prisiekę visos ne žydiškosios žmonijos priešai. Netgi Tacitas, romėnų istorijas, kuris gyveno netrukus po Kristaus (55 – 120 po. Kr.), rašo:

„Žydai yra tauta, kuri nekenčia dievų ir žmonijos. Jų įstatymai prieštarauja visų mirtingųjų įstatymams. Jie nekenčia to, kas mums yra šventa. Jų įstatymai juos pateisina, darant veiksmus, kurie mus gasdina.“ (Istorija; V; 3-8) (Mums žinomas lietuviškas Tacito rinktinių raštų leidimas,

gerai žinomoje ginamojoje kalboje, turėjo pažymėti didžiulę žydų įtaką: „Tyliai, tyliai! Aš noriu, kad mane išgirstų tik teisėjai. Žydai mane jau įtraukė į nemažą bėdą, kaip jie padarė jau ne vienam vyriškiui. Aš neturiu daugiau jokio noro padėti jiems malti jų malūnuose.“ Panašiai žydų įtaka Augusto laikais buvo tokia didelė, kad jie visiškai įbaugino Poncijų Pilotą, kuris, kaip Romos Imperatoriaus patikėtinis, tikrai nebuvo niekas. Taip sakė jis: „Dievo labui, šalin šią niekingą žydišką aferą!“ – besiekdamas praustuvės ir pasmerkdamas Kristų, kurį jis laikė nekaltu, mirčiai. (3) Apgalvodamas šituos dalykus, mano drauge, kiekvienas vaikas žino, o tiksliau, turėtų žinoti, kaip per vėlu buvo jau tuo metu.“

Senajo Testamento pasiekimas ranka, trumpas puslapių pavartymas, ir – „Štai“ – sušuko jis, „receptas iš kurio žydai visada verda savo velnišką sriubą! Mes, antisemitai, tikrai esame kažkas. Mes sugebame viską sužinoti, išskyrus tai, kas tikrai yra svarbu.“ Žodis į žodį, jis empatiškai perskaitė kietu balsu:

„Ir aš supriešinsiu egiptiečius su egiptiečiais: ir jie kovos kiekvienas prieš savo brolių ir kiekvienas prieš savo kaimyną; miestas prieš miestą ir karalystė prieš karalystę. Ir Egipto dvasia to gretose paluš; ir aš sunaikinsiu jų tarybą: ir jie ieškos stabų ir kerėtojų, ir tiems, kurie turi panašias dvasias, ir burtininkams.“ (4)

„Taip, tikrai“, jis karčiai nusijuokė, „dabar žmonės klausys Dr. Kuno ir Dr. Švejerio, ir Dr. Haimo (5) ir bet kokių kerėtojų ir burtininkų, kokių jie teturi. Paklausti, kodėl Vokietija tapo kaulide, šie vyriškiai atsakys: „Jūs esat patys kalti. Jūs nebeturite gero gyvenimo, jokio tikėjimo, tik savanaudiškumą ir išpuikimą. Dabar jūs norite apkaltinti žydus. Visada taip būdavo, kai jums reikėdavo atpirkimo ožio. Tada kiekvienas užšokdavo ant žydų ir negailestingai juos persekiodavo. Ir tik todėl, kad jie turėjo pinigų ir, kad jie negalėjo apsiginti. Ar reikia stebėtis, kad keletas individualių žydų dabar elgiasi smerktinai? Vis dėl to, galima rasti juodų avių kiekvienoje grupėje. Lyg nebūtų dorų žydų! Pažiūrėkite į jų religingumą, į jų šeimos jausmą, jų blaivų gyvenimo būdą, jų pasirengimą daryti aukas ir, virš visko, jų gebėjimą būti kartu! Ir jūs? Vienas prieš kitą kaip katės ir šunys: tikra beprotybė!“

Taip kerėtojai ir burtininkai vapalios ir vapalios, kol vieną naktį kraujo ženklas pasirodys ant žydų namų ir įniršusios masės, vedamos žydų, puls vėl užmušti šalies pirmagimius, kaip Egipte. (6)

„Atmeni, kaip buvo čia, Miunchene, per komunistų perversmą?“ – įsiterpiau aš. „Žydų namai tikrai nebuvo pažymėti krauju, bet turėjo būti slaptas susitarimas, nes tarp visų tų, kurie patyrė namų apieškojimą, nei vienas nebuvo žydas. Tarp kitko, vienas iš kvailų raudonųjų smogikų, kuris mane laikė už plaukų, atsakė mano sarkastišką klausimą, paaiškindamas, kad buvo uždrausta kratyti žydų namus.“

„Ir 1871 – aisiais metais Paryžiuje, žydiškoji gynyba irgi veikė pagal planą. Ten komunistai sunaikino bet ką, ką tik galėjo, bet gausios Rotšildų įstaigos ir namai liko visiškai nepaliesti. (7) Visa tai mums leidžia suprasti Išėjimo knygos vietą, kurioje „mišri minia“ Egiptą irgi paliko kartu su žydais.“

„Egipte niekšams pavyko tik pusė darbo“ – užbaigė jis. „Egiptiečiai tapo situacijos valdovais ir paskutiniu momentu „mišriąją minią“ nusiuntė velniui, kartu su žydais. Turėjo vykti desperatiška kova. Tai aiškiai atkleidžia pirmagimių nužudymas. Taip, kaip jie darė su mumis, žydai laimėjo

3. „Kiekvienas žydas, kuris pralieja bedievių (ne žydų, red.) kraują, daro tą patį, lyg darydamas auką Dievui.“ (Talmud: Bammidber raba c 21 ir Jalkut 772)

Šie Talmudo ir Toros įstatymai žydams buvo duoti daugiau nei prieš 3000 metų. Jie taip pat galiojantys šiandien, kaip ir tada. To žydai yra mokomi nuo vaikystės. Šito rezultatas stovi prieš mus. Tai yra žydų ritualinės žmogžudystės.

KRUVINA ŽYDŲ ISTORIJA

Žydas yra žmogžudys ne tik žydų teorijoje. Jo istorija įrodo, kad jis praktikuoja tai, ką pamokslauja. Žydų tautos istorija yra nenutrūkstanti masinių žmogžudyščių ir kraujo vonių istorija. Ji prasidėjo prieš Kristų ir tęsiasi su Trockiu ir Zinovjevu.

1. Egipte žydai džiūgavo, kad jų mirties angelas išžudė visus žmonių ir gyvulių pirmagimius.

PUSŽYDĖS PREZIDENTĖS (REZIDENTĖS) DALIOS GRYBAUSKAITĖS ŠIMTADIENIS

Šturmuotojas Juozas

Lietuvą apėmė euforija, išrinkus šarlatanę, galimą lesbietę ir pusžydę į prezidento postą. Nesistebiu, juk praeitas „ekscelencija“ Valdas Adamkus buvo nuolatinis Meksikos masonų ložių svečias. Rezidentė puikiai sugebėjo panaudoti savo „magijos triukus“ ir apmulkinti Lietuvius Tautą. Dauguma, kurie žavisi rezidente, nežino konkrečių jos darbų. Pasižiūrėkime: ekskomunistė, pusžydė, dirbanti ne Lietuvai, o Europos Sąjungos interesams. Apskritai, koks buvo jos tikslas tapti „prezidente“ (ir nejaugi tai, kad jai buvo lemta laimėti rinkimus buvo taip pat aišku, kaip ir su Amerikos prezidentu-mulatu Obama, nekelia jokių abejonių, ar klausimų)? Aš sakau, kad jos tikslas buvo pasinaudoti ta politine pozicija, kad pakilti aukščiau Europos Sąjungos (mūsų okupantų) valdymo struktūros sluoksniuose.

Be to, kad ji palaimino Lietuvos nuskurdinimą per Ignalinos AE uždarymą, ši „išrinktosios“ tautos dukra taipogi pašlovino savo šeiminkus iš Izraelio. Jeigu šitai „prezidentei“ nors kažkiek rūpėtų Lietuvius Tautą, ji tikrai būtų iš valdžios pašalinusi Kubilių ir CO, kilką, kuri profesionaliai vagia iš Tautos. Kodėl Lietuvos valdžioje sėdi internacionalinio kapitalo, internacionalinių, viršvalstybinių ir masoninių struktūrų pakalikai, arba atstovai, o tikrieji Lietuvos patriotai yra persekiojami ir šmeižiami? Su šimtadieniu, mieloji Estera II, tikimės, kad tau nepavyks pražudyti 75000 Lietuvius, kaip kadaise Persijoje tavo pirmtakei pavyko suorganizuoti tokio pat skaičiaus persų žudynes.

Ką ši rezidentė nuveikė per 100 dienų nuo savo pareigų ėjimo pradžios? Akivaizdu, kad toliau leido valdžioje esančioms klikoms viešpatauti ir naikinti Lietuvius Naciją. Iš kur toks didžiulis „prezidentės“ populiarumas? Argi neakivaizdu, kad visa medija ją liaupsina, pati nepaaiškindama už ką? Žinoma, didelė dalis Tautos tiesiog apanka prieš galingą melagingos propagandos mašiną, kurioje didvyriai tampa nusikaltėliais, o išgamos – ekscelencijomis.

VYTAUTAS ALANTAS

VADOVYBĖS PRINCIPAS VALSTYBĖS GYVENIME

Vadovauti juk yra mokėti dirbti.

ANTANAS SMETONA

Redakcijos žodis

Čia mes publikuojame Lietuvius rašytojo ir nacionalisto, Vytauto Alanto raštą, taikliai kritikuojantį demokratizmą, liberalizmą. Straipsnyje taip pat matosi tuometinės Lietuvius Tautininkų Sąjungos radikalesniojo sparno ideologija, kuriai Alantas ir atstovavo. Mes esame nacionalsocialistai, tačiau taip pat norime supažindinti publiką su fašizmu ir kitokiomis kovingojo nacionalizmo srovėmis. Joms priskiriame ir Alanto mintis bei idėjas, išdėstytas knygoje „**Žygiuojanti Tauta**“. Aptariamas vado, vadizmo principas, nors galime teigti, kad Antanas Smetona, nors ir nusipelnęs Lietuvius Tautai, tikrai nebuvo tinkamiausias asmuo valdyti. Jis tebuvo reakcionierius, jis neturėjo tikros nacionalizmo ugnies savyje, tačiau tikrai neneigsime fakto, kad 1926 – aisiais metais surengtas perversmas išgelbėjo Lietuvą nuo bolševikų-azijatų jungo.

Vytautas Alantas šiame neilgame veikale aptaria autoriteto, tvarkos Valstybėje būtinumą. Šio rašto ir jo idėjų priešprieša su dabar Lietuvoje siautėjančių „demokratų“ vapaliojimais apie „laisvę“ yra neįtikėtina didelė.

Viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl mes, pirmajame **ŠTURMUOTOJO** numeryje nusprendėme publikuoti „Vadovybės principą valstybės gyvenime“ yra ta, kad norime, jog mūsų skaitytojai žinotų, kad Lietuviai nėra „demokratų ir liberalų“ Tauta, o kad kilniausieji mūsų Nacijos

Žinoma, tai dangstoma tuo, kad ji neva yra grėsminga, pasenusi ir t. t. Tačiau pasižiūrėkime į du faktorius: Baltarusijoje, netoli Lietuvos pasienio imta statyti baltarusių elektrinė, kuri irgi „grėsminga“ ir taip toliau. Lietuva dabar neturi lėšų pasistatyti savo naujosios atominės elektrinės. Be atominės energetikos plėtojimo Lietuva neišvengiamai bus energetiškai priklausoma nuo kitų Valstybių, o baisiausia – ***nuo internacionalinio kapitalo ir tarptautinės žydų-masonų mafijos***, kuriai tokios aferos kaip LEO LT ir yra labiausiai naudingos.

Daugelis teigs, kad čia yra fanatikų ir antisemitų išmįslas, kad tai nesamonė. Žinoma, tai tėra pigus šmeižtas. Pasižiūrėkime į gana paprastą dalyką: Ignalinos AE, kaip ir daugelis kitų ekonominių objektų, yra **VALSTYBINĖS** reikšmės. Logiška, kad tokie objektai turi būti būtent Valstybės, o ne privačiojo kapitalo nuosavybė. Tačiau, noliečiant fakto, kad Lietuvos turtas yra „išprivatizuotas“, pažymėkime, kad naujoji Ignalinos AE, kurią neva užsimojo pastatyti mūsų „draugai“ demokratai, yra privačiojo ir internacionalinio kapitalo rankose. Pagrindinis „žaidėjas“, be abejo, yra „VP Market“, akivaizdžiai antilietuviška ir masonų ložių koordinuojama ekonominių nusikaltėlių grupuotė.

Pasižiūrėkime toliau. 2010 metų padžioje bus uždaryta Ignalinos AE. Neišvengiamai kils elektros kainos, jeigu ne, tada bus privogta iš kur nors, kad jas padengti. Argi tai nėra tradiciška, kai šalį valdo pinigine diktatūra? Žinoma, kad taip.

Aš manau, kad Lietuvių Tautai dera pagaliau parodyti nors kažkiek samoningumo ir išeiti į miestų gatves, kovoti ir reikalauti, kad Ignalinos AE darbas būtų pratęstas, nepaisant Europos Sąjungos prikišamo diktato. Reikalauti išstojimo iš Europos Sąjungos ir tikros Lietuvių Valstybės sukūrimo. **Šalin palūkaninę vergiją, šalin žydiškąją Europos Sąjungą, LAISVĘ LIETUVAI!**

Šturmuotojas Juozas

žaidzas, jos buvo dar labiau erzinašos, užuot kvietus didžiąją visų kūrybinių pajėgų talką valstybės kartiniam akmeniui dėti, buvo svaidomasi priešingais šūkais ir tai ne savais, bet pasiskolintais iš svetimų politinių programų ir vadovėlių.

Kam tai buvo naudinga ir reikalinga? Yra dar ir šiandien atsilikusių „laisvių“ garbintojų, kurie vidurdienį vis dar tebeieško septintos valandos ryto. Jie, galbūt, atsakys: kraštui! Jei krašto išganymas ir tautos laimė glūdi anarchijoje, politiniame pakrikime, demoralizacijoje, tūpčiojime vietoje, svetimų dievų gaudyme, tuomet – taip; tačiau jei valstybė ir tauta nori eiti pažangos keliu, jei ji nori išryškinti savo tautinį veidą ir susikurti savitą kultūrą, jei pilietis valstybę laiko ne priemone savo užgaidoms pareikšti, bet kolektyvinių pastangų tikslu, kuris gali būti pasiektas tik drausme, pasiryžimu atskirus reikalus aukoti bendram reikalui, tautos gerovės ir didybės meilės užsidegimu, tuomet – ne!

Tvarkant valstybės gyvenimą, geriausia mokykla yra praeitis. Iš liberalinės demokratijos eksperimento mes pasimokėme, kaip nereikia tvarkyti valstybės reikalų. Seimų laikai buvo didelis politinis, moralinis ir kultūrinis smūgis jaunai valstybei, bet kartu tai buvo ir didelis paskatinimas ieškoti naujų kelių. Nėra joks paradoksas pasakyti, kad anarchijos sukuriuose gimsta ir bręsta autoriteto, drausmės ir tvarkos pasiilgimas, kristalizuojasi naujos politinio gyvenimo formos. Anais laikais Lietuva buvo pastatyta prieš du galimumus: arba žūti komunizmo bangose prarandant tokiomis didelėmis aukomis vėl iškovotą laisvę, arba griežtai pasukti vairą kita, autoriteto, drausmės ir tvarkos linkme, nusikratant visu tuo, kas mums svetima ir nesuderinama su tautos dvasia. Laimėjo tautinė srovė, ir išklebentas valstybės varas atiteko į rankas tiems žmonėms, kuriems Lietuva yra ne kokia nors dirva daryti eksperimentams su svetimuose daigynuose išaugintomis politinėmis teorijomis, bet savas, ypatingas, lietuviškas daržas, kur gali tarpti ir būti naudingos kraštui tos politinės idėjos, kurios buvo suformuotos pagal mūsų istorines tradicijas bei tautos dvasią.

2.

Kas darėsi valstybinės minties raidojoe mūsųose, tas pats darėsi ir kitur. Subankrotėjusią demokratiją daug kur turėjo pakeisti autoritetinės santvarkos formos. Šiek tiek arčiau įsižiūrėję į daugelio Europos ir ne Europos valstybių pokarinį politinį gyvenimą, mes lengvai pastebėsime, kad vienodos priežastys pagimdė vienodas pasekmes. Lietuva čia nėra jokia išimtis. Ji tik greičiau už daugelį kitų valstybių suprato naują būtinybę ir atsisakė nuo atgyvenusių politinių formų.

Vietoje demokratų skelbiamo šūkio: „Valstybė piliečiui“, buvo paskelbtas šūkis: „Pilietis valstybei“. Čia yra pagrindinis skirtumas tarp abiejų doktrinų. Buvo atstatytas politinis autoritetas, kurį buvo visiškai „nuvertinusi“ liberalinė demokratija ir be kurio negali gyvuoti jokia kultūringa valstybė. Buvo grąžintas tautai ramumas, pasitikėjimas savimi, kūrybinė galia siekti geresnio rytojaus. Valstybiniam darbui buvo nustatytos naujos gairės: ne valstybė turi aukotis piliečiui, bet pilietis – valstybei. Buvo atgaivintas valstybės idealas, kurį taip ugningai skelbė aušrininkai, bet kuris buvo užmirštas partinių aistrų sukėltoje anarchijoje. Buvo sukurta nauja politinė ideologija, imant medžiagą iš lietuviškos tikrovės, o ne iš importuotų politinių vadovėlių. Vietoje daugybės politinių srovių, kurių kiekviena savaip suprato ir norėjo tvarkyti valstybės reikalus, buvo paskelbtas tautinės vienybės principas, kaip naujos valstybės pagrindas.

Julijaus Štreicherio leisto leidinio „Der Stürmer“ (vokiškai „ŠTURMUOTOJAS“) atgimimas. Tai šio periodinio leidinio atgimimas Lietuvoje, atgimimas **NAUJIEMS DARBAMS IR NAUJOMS KOVOMS**.

III

MŪSŲ KOVA

Mūsų leidžiamos periodikos, mūsų publikacijų idėjinė kova, dėl pasaulinės žydijos sukurtos politinės cenzūros, kol kas apsiriboja pagrindine veikla. Mūsų kova yra dalis didžiosios kovos už Europos ir Lietuvos laisvę. Mūsų pareiga yra nepasiduoti jokiems persekiojimams, kurie laukia mūsų, kaip ir visų Lietuvos nacionalistų, tęsti kovą prieš pasaulinę žydiją ir pasaulinį sionizmą, šviesti ir žadinti Tautą. Mes tikimės, kad nors mažutė dalis Tautos suvoks žydų klausimą, taipogi, mes žinome, kad žydai, kapitalistai ir jų pakalikai Lietuvos valdžioje galės imtis priemonių prieš mus ir mūsų mažąjį leidinį.

IV

MŪSŲ PUBLIKACIJOS

Mūsų publikacijos siekia ne tik supažindinti publiką su žydų klausimu, siaurąją to prasme (o tai būtų absurdas), o tai padaryti plačiąja, tikrąja to prasme. Tai neišvengiamai reiškia Lietuvos ekonominių, politinių ir kitokių įvykių aptarimą, taipogi kai kurių pasaulio įvykių minėjimą. Mes pasakysime tai, ką nutyli masonijos kontroliuojama sistema. Be to, kad aptarsime esamus įvykius, mes publikai pateiksime medžiagos apie žydų klausimą, istoriją ir k. t. tematiką. Taipogi publikuosime senus straipsnius iš praeitų laikų. Jie irgi bus naudingi Tautos švietimui.

Tikimės, kad šis leidinys pamažu taps žinomas tarp dalies Lietuvos žmonių. Tikimės, kad jie suvoks čia paaiškinamų faktų ir idėjų svarbą. Ariškosios žmonijos ir Lietuvių Nacijos, kartu ir visos Europos išlikimui yra gyvybiškai reikalingas žmonių sąmonės pakilimas. Žinoma, galvoje turime ir žydų klausimo suvokimą, kuris yra, arba neigiamas, arba visiškai falsifikuojamas. Šiaip ar taip, bendroji publika niekada negauna galimybės susipažinti su veikalais kaip Henrio Fordo „Tarptautinė Žydija“, „Siono Išminčių Protokolai“, „Bolševizmas nuo Mozės iki Lenino“ ir k. t. Šis leidinys toli gražu ne tik trumpai aptars tai, kas vyksta Lietuvoje, jis taipogi publikuos įtakingų veikalų ištraukas, skyrius, su tikslu supažindinti publiką su žydų klausimu iš tokios perspektyvos, iš kurios neleidžia sistemos politinė cenzūra. Šiame numeryje mes pakalbėsime apie Lietuvos Ignalinos AE uždarymą, pedofilijos skandalą Lietuvoje ir, žinoma, žydų klausimą.

Numanome, kad iš šito leidinuko kol kas dauguma žydų ir jų pakalikų tegali tyčiotis ir jį užgaulioti. Bet mes tikime, kad ateis laikas, kai jie bus priversti drebėti ir kai jie bus nukauti negailestingąjo teisingumo kardo, kurį mes nešame savo rankomis.

autoritetinėje santvarkoje lemia vado valia, o demokratinėje – balsų dauguma. Žodžiu, čia pilietis valstybei, o ten valstybė piliečiui. Tokie yra pagrindiniai skirtumai tarp abiejų santvarkų.

Aukščiau pažymėjau, kad autoritetinėje santvarkoje vado principas taikomas ne tik politiniame valstybės gyvenime, bet ir visuomeniniame, organizaciniame ir kultūriniame. Tačiau, žiūrint į vadovybės klausimą dar plačiau, reikės pripažinti, kad vadovybė yra būtina kiekviename kasdieninio gyvenimo žingsnyje. Būtų neteisinga galvoti, kad vadovybės principą išgalvojo autoritetinė santvarka. Vadovybė atsirado nuo tada, kada atsirado žmogus. Gyvenant ilgesnį laiką kartu dviem žmonėms, vienas iš jų, kuris bus sumanesnis, protingesnis, turės daugiau iniciatyvos, neišvengiamai pasidarys kito „vadas“. Bendruomenės, gyvenusios arba gyvenančios pačiame primityviajame kultūros laipsnyje, turėjo ir turi savo vadus. Demokratinėje santvarkoje, kur, rodos, kiekvienas pilietis turi teisę kartu su Liudviku XIV pasakyti: „Valstybė – tai aš“, vadovauja vis dėl to tik vienas kitas, kuris labiau moka įtikti vienai ar kitai visuomenės daliai arba kuris yra pranašesnis už kitus savo gabumais. Kai kuriose demokratijose, sakysime, Jungtinėse Amerikos Valstybėse, prezidentas turi didesnių teisių už absoliutų monarchą: jis yra tikras valstybės vadas.

Paimkime pilką, kasdienį gyvenimą. Čia vadovybės reikalas taip pat yra neišvengiama būtinybė, kaip ir bendrame valstybės gyvenime. Ūkininkas vadovauja ūkiui, šeimininkė – namų apyvokai, mokytojas – mokyklai, malūnininkas veda malūną, krautuvininkas – krautuvę, pieninkas – pieninę, banko direktorius – banką, ligoninės vedėjas – ligoninę, valdyba arba jos pirmininkas vadovauja draugijai, ekskursijos vedėjas – ekskursijai ir t. t. Šis reiškinys kartojasi kiekviename kasdieninio gyvenimo žingsnyje. Kiekvienas, kad ir menkiausias darbas, yra reikalingas vadovavimo. Tai yra neišvengiama būtinybė, tai yra faktas, dėl kurio dviejų nuomonių negali būti.

Kiekvienai visuomenei, ypač tai visuomenei, kuri dar nėra pasiekusi reikiamo kultūros lygio; vadovybės reikalą reikia greitai įsisamontinti. Ne tik ją imant plačiu mastu, t. y. visą valstybės tvarką, bet ir kasdienį gyvenimą. Juk kas gi yra kultūrinė pažanga? Tai yra naujos, gražesnės tikrovės kūrimas. O ots tikrovės lūžimas priklauso nuo dviejų veiksmų: nuo piliečio kūrybingumo ir vadovybės sugebėjimų. Tačiau vadovybei be kitų jos uždavinių tenka išjudinti, ir to paties piliečio kūrybines pajėgas. Apie tai, kokie turi būti vado ypatumai, bus kalbama toliau, bet ir čia jau galima pažymėti, kad nuo vieno ar kito darbo vadovo sugebėjimų, iniciatyvos, darbštumo daugiausia priklauso to darbo pasisekimas.

5.

Sakau, - nuo atskiros vadovo, bet, imant šį klausimą plačiau, reikėtų pasakyti, kad valstybiniame gyvenime vadovybės našta tenka pasiimti visai šviesuomenei. Juk kas gi yra šviesuomenė? Šviesuomenė yra tautos ir valstybės smegenys, kultūrinės pažangos variklis. Jos uždaviniai nesibaigia tik sąžiningu pareigų ėjimu, iš jos reikalaujama ir naujų kelių ieškojimo. Žygiuodama tautos ir valstybės priešakyje, šviesuomenė yra tautos tradicijų ir idealų saugotoja. Kokia šviesuomenė, tokia tauta bei valstybė. Jei šviesuomenė nusigręža nuo savo pašaukimo vadovauti tautai, arba jai vadovauja netinkamai, tada ir pačiai valstybei kyla rimtas pavojus žūti, o tautai paskęsti svetimųjų bangose.

Tik atsiminkime mūsų bajoriją. Atskilusi nuo savo lietuviško kamieno ir pamynusi po kojomis lietuvių tautos idealus, ji nuėjo tarnauti svetimiems dievams, vos nepražudydama visos lietuvių

niekšybes, buvo ir išlieka neišpasakytina. Vadinamojo Niurnbergo „tribunolo“ metu Štreicheris savo advokatui, Dr. Hansui Marksui perdavė raštelį, kuriame pasakojama, kaip jį kankino žydai su negrais jo kameroje. Tai įrodo fotografija, kuri rodo jį stovintį nuogą su juodomis ir mėlynomis žymėmis ir ženklų ant jo kaklo, ant kurio buvo parašyta, „Julijus Štreicheris, žydų karalius“. Raštelyje Štreicheris pasakojo:

„Du negrai mane nurengė ir per pusę suplėšė mano marškinius. Tedevejau savo kėlnes. Būdamas surakintas antrankiais, aš negalėjau jų pasikelti, kai jos nusmuko. Taigi tada buvau nuogas. Keturias dienas! Ketvirtą dieną man buvo taip šalta, kad beveik nebejaučiau savo kūno. Aš nieko nebegalėjau girdėti. Kas dvi-keturias valandas (netgi naktimis) ateidavo negrai, vadovaujami baltojo vyro ir daužydavo mane. Degindavo cigaretes ant mano krūtinės. Kišdavo savo pirštus į mano akiduobes. Rovė mano antakius ir krūtinės plaukus. Su botagu plakė lyties organus, juos apspjaudė.

Reikalavo, kad atverčiau burną ir jie į ją prispjaudytų. Kai atsisakiau ją atverti, mano burna buvo per prievartą atidaryta su pagaliu ir jie prispjaudė į mano burną. Buvau muštas botagu, visą mano kūną dengia tamsiai mėlynos žymės. Jie mane dar ir fotografavo! Jie tyčiojosi iš manęs, dėvinčio seną kareivišką švarką, kurį jie užmetė ant manęs.“

Akivaizdu, kad Štreicheris buvo sadistiškai kankinamas žydų ir jų pakalikų. Kai tai bandė pavišinti jo advokatas, žydijai dirbantys teisėjai-inkvizitoriai iš karto pradėjo rėkauti ir pykti. Jie liepė to neaptarinėti teisme, nes tai „visiškai nedera“. „Tribunole“ Štreicheris elgėsi drąsiausiai iš visų žydijos aukų, jis išdrįso viešai juos demaskuoti, tačiau buvo nepaliaujamai tildomas.

Nepaisant neįtikėtinai didelio psichologinio ir kitokio spaudimo, viso teisinio farso, vadinamo „tribunolu“ metu, Julijus Štreicheris nepalūžo iki pačios pabaigos. Žydijos pakalikai jį nuteisė mirti. Prieš egzekuciją jis buvo sadistiškai kankinamas. Paskui, vedemas prie ešafoto, drąsusis Štreicheris sušuko „Heil Hitler!“ Priešais budėlių, kuris, be to, pats buvo žydas, Štreicheris, demaskuodamas „tribunolo“ farsą jį taikliai pavadino 1946 –ųjų metų Purimu ir spjovė niekingajam žudikui į veidą. Tada jis buvo paleistas kankintis kartuvėse, kad lėtai kankintųsi, kol, kankinęsis daugiau negu dešimt minučių, jis užgėso. Tačiau su šio narsaus vyro raštais ir didvyriškumu, toliau gyvuoja ir jo dvasia. Teikvėpia ji ne tik vokiečius, savo kovoje už laisvę, bet ir tikruosius Lietuvos nacionalistus ir nacionalsocialistus žerti rasinio idealizmo liepsnas ir kovoti už laisvę, niekada nepasiduodant, kaip nepasidavė Julijus Štreicheris.

ŠLOVĖ DIDVYRIAMS!

kad vadas turi gerai pažinti tuos, kuriems jis vadovauja. „Armija neklausys vadų, komanduojančių vien per telefoną ar telegrafą. Norint vadui būti galingam, reikia jam vargti ir džiaugtis drauge su ta minia, kuri norima vesti“, pabrėžia Antanas Smetona. Ir kiek toliau priduria: „Visuomenė klauso tų, kurie su ja gyvena ir darbuojasi“ (11,70).

Taigi, čia turi būti savitarpio nuoširdus bendradarbiavimas ir pasitikėjimas. Vado ir vadovaujamųjų santykiai negali būti grindžiami vado „pranašumo“ ir vadovaujamųjų „menkumo“ dvasia. Čia tarp vieno ir kitų gali būti tik tas skirtumas, kad vieni dėl savo didesnio išsilavinimo ar sugebėjimo veikia plačiau, bet užtat jiems tenka pasiimti ir didesnę atsakomybę, o kiti, dirbdami vienoje ar kitoje vadovybėje, turi siauresnių uždavinių, bet vienus ir kitus jungia vienas tikslas, būtent: valstybės ir tautos gerovė.

Tačiau, jei vadas visiškai sutaptų su vadovaujamaisiais, jo vaidmuo nustotų prasmės. Kadangi vadas skina naujus kelius, tai jam tenka daugiau ar mažiau susidurti su įvairiais pasipriešinimais bei kliūtimis tos aplinkos, kurioje jis dirba. Kuriant nauja, reikia nugaleti sena. Tai yra dėsni, kuris pasikartoja visur ir visais laikais.

Ilgą laiką mūsų kaime teko kovoti su ta giliai įsišaknijusia pažiūra, kad „kaip mūsų tėvai nugyveno, taip ir mes nugyvensime“. Nemanau, kad ir šandien ji būtų visiškai išnykusi. Dar ir šandien ne vienam jaunam ūkininkui, norinčiam į ūkį įvesti kultūrinių naujovių, tenka susidurti su tėvų pasipriešinimu arba jei ne pasipriešinimu, tai bent su abejingumu, o gal ir su tam tikra pašaipa. Reikia džiaugtis, kad tokie reiškiniai nyksta ir kad mūsų kaimas vis labiau ir labiau pasuka į platesnį pažangos kelią. Tačiau, sakiau į tą kelią išeina ne be kovos, ne be tam tikrų sukrėtimų, ne be tam tikro trynimosi tarp senų ir naujų pažiūrų atstovų.

Panaši kova pasireiškia, tiek kultūrinėje, tiek politinėje plotmėje. Juk kol Lietuvoje ir kitur įsigalėjo nauja autoritetinė santvarka, turėjo būti vedama kova su pasenusios demokratinės santvarkos šalininkais. Tai reiškia, kad vadas, nors ir būdamas tūkstančiais kartų susijęs su savo aplinka, vis dėl to yra daugeliu atveju nuo jos atplyšęs ta prasme, kad mato jos neigiamas puses ir su jomis kovoja. Italų rašytojas Curzio Malaparte sako, kad „tautos genijai yra įrodymas to, ko tautai trūksta.“ Didvyriai, jo nuomone, esą tautos priešybė, jie esą išimtys, o ne taisyklė. Jie prieštarauja, o ne sutaria su tauta, kurioje jie yra gimę (Italija prieš Europą). Žinoma, prieštarauja tiek, kiek vadui kliudo siekti savo tikslą įsigalėjusieji prietariai, įsitikinimai, netikiosios tradicijos ir t. t.

7.

Mes čia stengiamės pažvelgti į vadovybės problemą įvairiais požiūriais: politiniu, kultūriniu, individiniu ir t. t. Ypač man rūpėjo pabrėžti ta mintis, kad moraliniu atžvilgiu valstybei visi lygūs. Susirūpinimo valstybės ir tautos gerovės reikalais negalima seikėti aptiekoriškomis svarstyklėmis. Tai yra visų Lietuvos piliečių, o pirmoje vietoje, visų lietuvių reikalas. Mes patys turime būti savo likimo kalviais. Tėvynei galima tarnauti ne tik vadovaujant vienai ar kitai sričiai arba pagaliau ir valstybei, bet ir vagą plūgu varant. Jei bus gerai išartas laukas, bus geras derlius, bus gera ir valstybei. Terodo kiekvienas pasiryžimo, drausmės, iniciatyvos, entuziazmo savo darbe, ir mes pamatysime, kaip smarkiai kils Lietuvos gerovė, kultūra ir garbė. Turime gerai suprasti, kad, galų gale, už Lietuvos ateitį atsakome visi. Tiesa, vadovaujantiems tenka didesnė atsakomybė, bet tai nereiškia, kad vadovaujamieji turėtų sėdėti rankas sudėję ir kritikuotų visą tai, ką daro vadovybė.

JULIUS ŠTREICHERIS

Julijus Štreicheris gimė 1885 metų vasario 12 – ają dieną Fleinhausene, Vokietijoje. Jis buvo devintasis romos katalikų mokyklos mokytojo vaikas. Jis mylėjo savo motiną, kurią vėliau vadino „savo vaikystės tvirtovė“. Trylikos metų amžiaus jis įstojo į mokyimo institutą tapti mokytoju. Po penkių metų kurso, Štreicheris pradėjo mokytį pradinės mokyklos vaikus 1904 – ūjų metų sausį. 1912 metais jis įstojo į Demokratų partiją ir rengdavo jos mitingus Niurnberge. Jis buvo gabus oratorius ir greitai tapo labai populiariu, gaudamas šiltus aplođismentus, kad ir kur bešnekėtų. 1913 – aisiais metais Štreicheris vedė Kunigundą Rot. Lotaras, jų pirmasis sūnus, gimė 1915 – aisiais metais. Jis vėliau pradėjo rašyti į „Der Stürmer“. Antrasis sūnus gimė 1918 – aisiais.

Pirmasis pasaulinis karas prasidėjo 1914 – aisiais metais ir Štreicheris išėjo į karą savanoriu. Prancūzijoje jis matė sunkias fronto kovas. Štreicheris vykdė pavojingas užduotis ir nugabeno svarbią žinią po stipria priešų ugnimi, tai išgelbėjo karius nuo apsupties. Šito dėka, jis tapo pirmuoju vyru savo būryje, gavusiu Geležinį Kryžių. Jis tada tapo elitinio Kalnų Kulkosvaidininkų Padalinio nariu ir vėliau buvo priimtas kandidatu į karininkus. Kaip vyresnysis leitenantas, jis drąsiai kovėsi rumunų ir italų frontuose. Taikos sutarties pasirašymo metu, 1918 - ūjų lapkritį, Štreicheris vėl tarnavo Prancūzijos fronte, gaudamas pirmojo laipsnio Geležinį Kryžių. Po karo Štreicheris vėl ėmė mokytojauti.

Po savo grįžimo mokytojauti, Štreicheris gavo pirmąją savo Siono Išminčių Protokolū kopiją. Štreicheris pradėjo apie juos kalbėti. 1919 – aisiais Štreicheris padėjo sukurti Niurenbergo Vokiečių Socialistų Partiją, antisemitinę organizaciją. 1921 – aisiais Štreicheris pradėjo publikuoti „Deutsche Volkswille“, leidinį, tapusiu partijos balsu. 1922 – aisiais Štreicheris įstojo į NSDAP ir netrukus

1936 m .pabaigoje sukako dešimtis metų, kai Lietuva yra valdoma vado principu. Šio rašinio pradžioje buvo kalbama, ką Lietuvai davė, teisingiau sakant, ką turėjo duoti, bet nedavė demokratija. Atsakyti į klausimą: ką Lietuvai davė autoritetinės santvarkos dešimtmetis turėtų būti atskiro rašinio uždavinys. Atsakydami trumpai, turime pabrėžti, kad 1926 m. persitvarkymas iš pagrindų pakeitė mūsų valstybės ir tautos gyvenimo linkmę. Anais metais, kaip sakoma, buvo atskleistas naujas mūsų istorijos lapas. Per paskutinį dešimtmetį vyko didelis politinis ir moralinis tautos persiauklėjimas. Laikotarpis nuo 1926 m. iki šių dienų yra valstybinės minties subrendimo laikotarpis. Įsisiubavusios politinės aistros nutilo, Lietuva atgavo savo politinę ir dvasinę pusiausvyrą, kraštas visą savo dėmesį atkreipė į kultūrinę bei ekonominę veiklą. Čia negalima išskaičiuoti visų pasiektų laimėjimų, bet užtenka žvilgtelėti į statistikos duomenis, kad būtų galima įsitikinti ta pažanga, kuri buvo padaryta visose srityse. Lietuvos ekonominis, kultūrinis bei dvasinis vaizdas per paskutinį dešimtmetį smarkiai pasikeitė.

Vienas ilgesnį laiką Lietuvoje išgyvenęs užienietis, be kitko, geras stebėtojas, paklaustas, ką jis galvojęs apie lietuvių tautą, atsakė, kad lietuviams trūksta futbolo komandos dvasios. Kitaip sakant, susiklausymo, vienybės, siekiant bendro tikslo. Savo valstybinį gyvenimą mes grindžiame vado principu, bet mes turime prisipažinti, kad mes labai dažnai esame smarkūs individualistai, pasakyčiau, hiperindividualistai. Kūrybinis individualizmas, kaip aukščiau pažymėjau, visur yra pageidaujamas ir teigiamas reiškiny, tačiau, kai tas individualizmas pasireiškia intrigomis, bergždžia kova vienu su kitais, apkalbinėjimais, tuščiomis ambicijomis ir panašiais dalykais, tuomet individualizmas virsta individualizmu kabutėse, nuo kurio smarkiai nukenčia bet koks bendras darbas. To neturėtų būti, ypač mūsų tautininkų ir tautinių organizacijų tarpe. Tai yra didelis ir nė kuo nepateisinamas pažangos stabdis.

Neužmirškime, kad mes, tautininkai, stovime valstybės bei tautos priešakyje, kad į mus atkreiptas žvilgsnis ir, kad mūsų laukia dar dideli darbai. Tarp kitų darbų, mūsų laukia didelis darbas tautinės bei valstybinės sąmonės gilinimo bare. Tautininkams į tą sritį tenka kreipti ko didžiausią dėmesį. Valstybės stiprumas ir tautos vienybė visų pirma priklauso nuo tautinės sąmonės., stiprumo ir jautrumo. Lygiai taip pat svarbus ir kultūrinis darbas. Mūsų, tautininkų, uždavinys turėtų būti per ateinantį dešimtmetį Lietuvą visiškai sunaujovinti, pastatyti ją šalia kitų aukštai kultūringų tautų. To iš mūsų reikalauja ir kaip lietuvių, ir kaip tautininkų sargyba. Mes taip ir padarysime!

Redaktorių žodis

Šituo baigiasi pirmasis mūsų periodinio leidinio numeris, skirtas ne tik nacionalsocializmo idėjų skleidimui, žydų klausimo iškėlimui, bet apskritai tautinės-nacionalinės sąmonės kėlimui. Kitame numeryje mes daugiau dėmesio skirsime temoms, kurias palietė Vytautas Alantas, tačiau tai darysime būtent iš nacionalsocialistinės pasaulėžiūros perspektyvos. Tikimės, kad bendraminčiams patiko mūsų nedidelis laikraštis.

HEIL HITLER!

Žydai pra mūsų nelaime!
